स्यायुरनुसञ्चरन्ति। 'उपवेषः', अङ्गाराणामुदीच्यां दिशि निरूहणहेतुः, 'मेक्षणं' चरोरुपधानसाधनं, 'धृष्टिः' अङ्गाराणां प्रत्यङ्निरूहणसाधनं, एतत् सर्व्वं 'सुसम्भृता सम्भरामि'॥

(२४) अथ परिस्तरणार्थानां दर्भाणां वेदनाय शस्त्रसंयोजनमन्त्रमाह। "या जाता ओषधयः। देवेभ्यस्त्रियुगं पुरा। तासां पर्व्व राध्यासम्। परिस्तरमाहरन्" इति। 'युग'शब्देन कालविशेषा लक्ष्यन्ते। ते च कालविशेषास्त्रिविधाः, वर्षा शरत् वसन्तात्मकाः। 'त्रियुगं' यथोक्तकालाः, ये 'देवेभ्यः' देवार्थं, 'पुरा' सृष्ट्यादौ, 'या ओषधयः', 'जाताः'। एतदेवाभिप्रेत्याग्रयणप्रकरणे सूत्रकारेणोक्तं, वर्षासु श्यामाकैर्यजेत शरदि व्रीहिभिर्वसन्ते यवैरिति। 'तासाम्' ओषधीनां, अहं 'पर्व्व'च्छेदनयोग्यं सन्धिस्थानं 'राध्यासं' साधयिष्यामि, किं कुर्व्वन् 'परिस्तरमाहरन्' तत्परिस्तरसाधनहेतुं दर्भमानयन्॥

(२५) अथ छेदनमन्त्रमाह। "अपां मेध्यं यज्ञियं। सदेवꣳ शिवमस्तु मे॥९॥ आच्छेत्ता वो मारिषं। जीवानि शरदः शतम्" इति। 'अपां', सम्बन्धि 'मेध्यं' शुद्धं, अतएव 'यज्ञियं' यज्ञयोग्यं, 'सदेवं' देवैः सहितं, देवानां परिस्तरणयोग्यं, तादृशं यत्सारमस्ति तत् 'मे' मम, 'शिवमस्तु'। तच्चापां सारं दर्भरूपम्। तथाचान्यत्रापः प्रकृत्याम्नायते, तासां यन्मेध्यं यज्ञियं सदेवमासीत्। तदपोदक्रामते दर्भा अभवन्निति। तादृशा हे दर्भा 'वः' युष्माकम्, 'आच्छेत्ता' अप्यहं 'मारिषं' हिंसितो माभूवं, किन्तु 'शतं शरदः' संवत्सरान्, 'जीवानि'॥